

sen af, hvor stor denne Del skal være, blive afhængig af Ejendommens Værdi, altsaa i Virkeligheden ogsaa af Burderingssummen. Man kan indvende mod Burderingssummen, hvad man vil, at den ikke er saa paalidelig og sikker, som ønskeligt var; men man kan kun lade Afgørelsen blive i Forhold til selve Værdien af Ejendommen, ellers kommer man til en fuldstændig Urimelighed. Det ærede Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) har allerede paapeget dette, og der er desuden flere uheldige Følger, det vilde drage efter sig, navnlig ogsaa denne, at hvis man gaar over til at lade Laanensummen være den bestemmende, som det af det ærede Mindretal foreslaas, vilde man affære Kreditforeningerne fra med nogen Nytte at danne Afdelinger under vedkommende Serie for de Laan, der ikke amortiseres, og dem, der amortiseres. Det vilde ganske sikkert blive den Vej, Kreditforeningerne kom til at gaa, nemlig at vedkommende Serie deles i Afdelinger, den ene Afdeling som sagt inden for den Del af Laanene, der ikke amortiseres, og den anden Afdeling for den Del, der amortiseres. Men hvorfor skulde man saa gøre det? Det ærede Medlem, der førte Ordet for Mindretallet, kunde kun henvise til, at man derigennem høvede paa en Ulighed, som Debitorerne eller Laansøgerne være underkastede, nemlig denne, at de Laansøgere, som optog saa store Laan, at en stor Del af dem skulde afdrages, kom til at bidrage gennem disse Afdrag og den deraf følgende Udtrækning af Obligationerne til en Forøgelse af Obligationernes Kurs, medens derimod de Medlemmer af Kreditforeningen, som kun optog saa meget Laan i Foreningen, at Laanene ikke skulde amortiseres, ikke bidroge til denne Forøgelse af Kursen. Sa, men det er i Virkeligheden slet ingen Ulighed. Ethvert Medlem, der vil træde ind, er selv Herre over, om han vil begære det fulde Laan, eller om han vil nøjes med et Laan inden for $\frac{9}{10}$ af Burderingssummen. Der staves ingen Tvang i saa Henseende. Enhver kan bestemme sig, som han vil. Uigheden i Stillingen fremkommer derigennem, at naar det Medlem, der har optaget fuldt Laan, efterhaanden har betalt saa meget, at han kun skylder $\frac{9}{10}$, hører Afdraget op for hans Vedkommende, og saa staa han lige med dem, der have nøjedes med at optage Laan inden for $\frac{9}{10}$. Der er i Virkeligheden ikke anden Ulighed end den, der følger af de faktiske Forhold og den Maaade, hvorpaa det enkelte Medlem benytter sig af disse. Jeg tror, det er en uheldig Endring, som jeg derfor ikke vil kunne gaa med til, og som jeg i hvert

Fald slet ikke vil kunne gaa med til, naar man fastsætter $\frac{9}{10}$ af Laanensummen som Grænser for de uamortisable Laan. Herved forøger man i Virkeligheden den Del af Laanene, som skulde blive uamortisable, meget betydeligt. Efter Forslaget er det $\frac{9}{10}$ af Burderingssummen, men vil man omsætte det saaledes, at man prøber paa, hvad man vilde komme til efter Mindretallets Regel, naar man forudsætter, at vedkommende har optaget fuldt Laan, altsaa indtil $\frac{9}{10}$ af Burderingssummen, vil man se, at det er 4,8 Tiendebele, der i Virkeligheden blive uamortisable; dette er meget for meget. Saa vidt kan man i hvert Tilfælde ikke gaa.

Det ærede Mindretal i Forbindelse med det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (F. C. Sørensen) har under Nr. 2 stillet et Endringsforslag om, at sidste Punktum af § 1 Nr. 4 skal udgaa. Ikke heller den Endring er jeg i Stand til at tiltræde. Den nugældende Regel, saaledes som den uomtvistelig er, om den end ikke følges af alle Kreditforeninger, er den, at naar Kreditforeningen kommer til at overtage et Pant, er Foreningen pligtig til at indløse et saa stort Beløb af Kasseobligationer, som svarer til det i det overtagne Pant indstaaende Restlaan. Denne Pligt skal Kreditforeningen opfylde inden for den i Statutterne nævnte Tid, og det er i Reglen inden for den tredje Termin. Nu søger man at lempe denne Regel til Fordel for Kreditforeningerne saaledes, at disse altid kunne beholde af Restlaanet, hvad der svarer til $\frac{9}{10}$ af Burderingssummen, uden at Kreditforeningerne behøve at indløse de hertil svarende Kasseobligationer. Det er en meget betydelig Bempelse i den nuværende Regel; for at kunne gaa med dertil, maa der sættes en Grænse for, hvor længe Kreditforeningen kan beholde det overtagne Pant, thi efter den nuværende Regel tilhører det Reserverfonden og svarer ikke til noget Beløb af Kasseobligationer, naar Kreditforeningen har opfyldt sin Pligt og indfriet det fulde Beløb af Kasseobligationer, der svarer til Restlaanet i Pantet. Saa tilhører det overtagne Pant Reserverfonden, men som enhver anden Ejendomsgegenstand, som Reserverfonden har, uden at der hviler nogen særlig Forpligtelse derpaa. Men naar vi skulle lade en Del af Restgælden forblive staaende i det overtagne Pant, saaledes at vedkommende Kreditforening kan undlade at indfri Kasseobligationer til det tilsvarende Beløb, saa maa jeg sikre mig, at der kommer en Ende paa Sagen; saa maa der gives en Frist, inden hvilken Pantet skal realiseres og det